

הזכות לכבוד והחובה לכבד

שירת פאשן – איכות הסכיפה, כ' חשן - 15.10.15

ספר המידות - רבי נחמן מברסלב

- א. מי שְׁמַדְבֵּר נְבוּל פֶּה, בְּיָדוּעַ שְׁלֵבוֹ חוֹשֵׁב מַחְשָׁבוֹת אָוֶן.
- ב. עַל יְדֵי נְבוּל פֶּה בָּא חֲנֻפָּה.
- ג. בְּעוֹוֹן נְבוּל פֶּה צָרוֹת וּגְזֵרוֹת מִתְחַדְּשׁוֹת, וּבַחֹרֵי יִשְׂרָאֵל מֵתִים, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, וְיִתּוּמִים וְאַלְמָנוֹת צוֹעֲקִים וְאִינָם נֶעֱנִין.
- ד. הַמְנַבֵּל פִּיו, אֶפִּילוֹ חוֹתֵמִין עָלָיו גְּזֵר דִּין שֶׁל שִׁבְעִים שָׁנָה לְטוֹבָה, הוֹפְכִין עָלָיו לְרָעָה, גַּם מַעֲמִיקִין לוֹ גֵּיהֲנוֹם, גַּם לְשׁוֹמֵעַ וְשׁוֹתֵק.
- ה. חָמוּר הָאוֹמֵר בְּפִיו מִן הָעוֹשָׂה מַעֲשָׂה.

מסילת ישרים

עוד בענין זנות הפה והאוזן, דהיינו, הדיבור בדברי הזנות או השמיעה לדברים האלה, כבר צווחו ככרוכיא ואמרו (ירושלמי תרומות פ"א): ולא יראה בך ערות דבר (דברים כג): ערות דיבור זה ניבול פה... הרי לך שכל החושים צריכים להיות נקיים מן הזנות ומעניינו.

ואם לחשך אדם לומר, שמה שאמרו על נבול פה, אינו אלא כדי לאיים ולהרחיק אדם מן העבירה, ובמי שדמו רותח הדברים אמורים, שמדי דברו בא לידי תאוה, אבל מי שאמרו דרך שחוק בעלמא, לאו מילתא הוא ואין לחוש עליו אף אתה אמור לו, עד כאן דברי יצר הרע. כי מקרא מלא שהביאוהו ז"ל לראיתם (ישעיה ט): על כן על בחוריו לא ישמח ה' וגו' כי כלו חנף ומרע וכל פה דובר נבלה, הגה לא הזכיר הכתוב הזה לא עבודה זרה ולא גלוי עריות ולא שפיכת דמים, אלא חנופה ולשון הרע וניבול פה, כולם מחטאת הפה בדיבור ועליהם יצאה הגזירה.